

Ik lijd aan de namenziekte, dus eigenlijk was ik blij dat de boekhandelaar me Marco noemde

Column Remco Kock de Gelderlander 29 november 2025

„Marco!”, riep de boekhandelaar van Het Colofon. „Marco!” Ik stond naast Marco, maar de boekhandelaar keek mij aan. „Marco, wil je een biertje?”

Zojuist had ik een boek gepresenteerd, maar de boekhandelaar leek even in de war. „Dat is Marco”, zei ik, wijzend naar Marco. „Ik ben Remco. Maar ik lust wel een biertje.”

„Tuurlijk, Remco”, zei de boekhandelaar hoofdschuddend. „Stom.”

Ik word wel vaker Marco genoemd. Bijvoorbeeld door een inmiddels gepensioneerd fotograaf van deze krant. Op het begin corrigeerde ik hem nog, later dacht ik: laat ik het makkelijk maken. En dus reageerde ik op zijn ‘Marco’ alsof ik Marco heette (derden keken we me raar aan, die dachten dat ik had gelogen over mijn naam).

Zou de boekhandelaar, dacht ik, ook aan de namenziekte lijden? De namenziekte: dat je soms even niet op een naam komt. Je herkent het gezicht, maar er popt geen naam op in je brein.

Ik heb het zelf best vaak, te vaak, dat ik iemand aankijk en denk: fuck, hoe heet je ook alweer? Mijn methode: in mijn hoofd het alfabet langslopen, en dan hopen dat er bij een (voor)letter een lampje gaat branden. Meestal ga ik meermaals het alfabet langs en weet ik het nog niet.

De kennismaking is een belangrijk namenmoment. Uit onzekerheid luister ik dan niet goed, waarna de gezegde naam letterlijk langs me heen gaat.

Je herkent het gezicht, maar er popt geen naam op in je brein

Vroeger had ik al last van de namenziekte, maar dat was nog met het uitgaan. Dat je een vrouw probeerde te versieren, en ze ineens zei: „Weet je eigenlijk nog wel hoe ik heet?”

Stond je daar, met je mond vol tanden. Je kon de situatie voor zijn, door deze tip van Theo Maassen te gebruiken: „Zeg, hoe spel je jouw naam ook alweer?” „E-L-S, hoezo?”

Gelukkig heb ik het niet op namen komen nog vooral bij mensen die ik zelden zie. Ik gebruik hun weggezonden namen te weinig, waardoor ik ze niet direct kan vinden als ik ze nodig heb.

Eigenlijk was ik wel blij dat de boekhandelaar me Marco noemde. Opgelucht: dat er nóg iemand bestaat die lijdt aan de namenziekte, blijkbaar. Ik heb trouwens wel een oplossing: naamkaartjes. Die zou ik sowieso gebruiken, mocht ik een bijeenkomst organiseren voor lotgenoten.